Ч. 241. Середа 6 падолиста (24 жовтня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільні Делеґациї. — Війна на Балкані.

Цісар приїхав вчера до Будапешту о год. 4 з полудня, витаний на двірци численною публикою. Монарх в отвертім повозї удав ся до замку, де его привитано окликами: „Елїен!“ Дорога з двірця до королївского замку була обставлена полїцийним кордоном. В кількох домах уміщено віддїли жандармериї. З уваги на намірені демонстрациї опозициї, парлямент подібно як в часї нарад сойму так і тепер підчас делеґацийної сесиї буде обсадженни войском, жандармериєю і полїциєю.

Приняте австрийскої делеґациї Цісарем послїдує нинї о год. 11 перед полуднем, угорскої о годину пізнїйше.

Кровава війна на Балкані наближає ся скоро до кінця. По страшних битвах під Лїле Бурґас і Чорлю Турки розбиті мимо переважаючих сил уступають в неладї на оборонну лїнію Чатальджи і тут ладять ся вже до послїдної розправи, коли очвидно прийде ще до неї. Погром Туреччини цїлковитий, в її европейских посїлостий вже лиш Константинополь з околицею полишив ся в турецких руках.

Показало ся, що турецкі донесеня о побідах дотикали лиш хвилевих поводжень в поодиноких місцевостях і не обіймали цїлости битви. Талант болгарских полководцїв показав ся в цїлім блеску. Два дни здержували они переважаючі турецкі сили ждучи на підкріплене. Прийшли они в силї 40.000 сьвіжого болгарского войска і рішили о погромі Турків, котрі утїкають в переполосї під столицю.

В такім безвиглядним положеню Порта пересьвідчивши ся, що рапорти ґенералів були фальшиві, удала ся до Европи з просьбою о спричинене перемиря, що в теперішній хвилї являє ся цїлковитій капітуляциї. Відповіди на просьбу Туреччини держави доси ще не дали.

„Wiener Allg. Ztg.“, орґан, яким послугує ся міністерство заграничних справ, каже, що на разї нема виглядів на скоре покінчене війни. Про інтервенцию великих держав нема мови. Розходить ся може лише о посередництво, однак згода вже тепер на посередництво великих держав означала би цїлковите безсиле Туреччини, що розуміє ся мусїло би ненормально піднести домаганя балканьских держав. Знов балканьскі держави занимають відпорне становище, головно Болгари, яких опанувала ідея походу на Царгород.

Що-до публичної опінїї Австро-Угорщини, то гадаємо — каже „Wiener Allg. Ztg.“ — що не можна відмовити Болгарам, щоби они осягнули сей символ їх цїлковитої побіди над Туреччиною. Гадаємо, що намір Болгар обсадити болгарским войском Царгород не буде в публичній опінїї надмірним жаданем, але що буде самозрозумілою річчю, що Болгари по своїх геройских битвах дістануть сю сатисфакцию, що їх войска війдуть до неприятельскої столицї.

Болгарский „Мір“ в передовици каже, що Туреччина мабуть готова до заключеня мира. Ся вістка передчасна, пише „Мір“. Ми бажаємо мира і боремо ся о забезпечене мира на будуче, але ще не прийшла хвиля, в котрій могли би ми заключити мир з Туреччиною, яка дала нам таку шорстку відповідь. Від хвилї збірної ноти балканьских держав Туреччина мусить зрозуміти, що у відносинах на Балканї настала нова ера. Пролита кров і наші сьвітлї побіди дали нам права, котрих нїхто не може нарушити.

Звістний российский публіцист Меншіков займає ся в „Новім Времени“ питанем, чи Росия готова до війни. Він пише:

„Сумніваю ся, чи ми до війни приготовані як слїд. Так само думає мабуть цїла Росия. Так чого хочете? Чи можна на зневірі у власні сили оперти рішучу полїтику? З певностию нї. Тому власне, як перед чотирома роками, коли ходило о анексию Босни і Герцеґовини, так і тепер уважаю своїм обовязком дораджувати нашому правительству обережність. Певно, що за ті чотири роки ми в дечім упорядкували ся, сяк-так приготовили ся, але й наші сусїди не спали прецінь: може

---

29)

В новочаснім Вавилонї

або

Париж, его займавости і житє в нїм

(Написав К. В.)

(Дальше).

Великий тиждень в Парижи.

Другий тиждень місяця червня, коли то пересічні люди готові робити найбільші дурницї, називаєсь в Парижи великим тижднем. Того тиждня все лиш велике. Тиждень той зачинаєсь великими перегонами з перешкодами, званими з анґлїйска „стіпль чез“ (steeple chase), на середину того тиждня припадає великий день „драґів“ (рід возів), в котрім елеґантні вози котять ся по Елїзейских полях, а кінчить ся днем великої нагороди, коли то чотири кіньскі ноги старають ся здобути для свого властителя 200.000 франків. Множество людий, що не виділи навіть кіньчика хвоста того коня не то цїлу его ногу, ставлять на него значні суми в тій надії, що виграють ще більше. А що люди по найбільшій части зуживають всю свою мудрість на то, що зовсім не дасть ся обчислити, то сего тиждня щезають всї инші інтереси поза конем, на котрого кождий хоче ставити.

Ба більша часть Парижан в тиждни великої нагороди готова би свої спортові інтереси в той сам спосіб проявити, як то зробив римский цісар Калїґуля, котрий, як звістно, надав своїй шкапі високий уряд державний — після звістної приповідки: „Кому Бог дає високий уряд державний, тому дає і розум“.

Зелена мурава на Льоншан, на тім місци, де бігають об велику нагороду, обходила не давно тому свій ювилей. Минуло було 50 літ, як бар. Гавсман поля на Льоншан в Бульоньскім лїску передав товариству для перегонів, щоби оно побудувало там великий гіподром, а в шість літ опісля визначено велику нагороду париску на перегонах, котра тодї виносила 100.000, не як нинї 200.000 франків. Справа подобалась загально зараз від самого початку, тим більше, що перегонами занялись були тодї цісар Наполеон III. і цісарева Евгенія.

Перші перегони відбували ся не на Льоншан але в Шантіллї і ними займали ся тут не лиш самі Французи але й российскі богачі, як взагалї люди, котрі не мають що робити, а котрих стати не лиш на конї, але й на все, що з такими перегонами як париські стоїть в звязи. Але тодї ще трибунали на Шантіллї були то лиш нужденні буди з дошок, котрі в слоту дощ заливав, а по перегонах на гостинци наставала страшенна глота. Від того часу все змінило ся. Перегони в Шантіллї остались аристократичними перегонами, а париські перегони набрбли з часом характеру народної забави.

З перегонами в Парижи настають найліпші часи для всїх тих, котрих опановує пристрасть гри. Не лиш властителї коний і т. зв. знатоки, але й всї, котрих бере охота виграти головну нагороду, вже на кілька недїль наперед по реставрациях і каварнях о нїчім більше не говорять як лиш о тих конях, що будуть бігати на перегонах, ну та й о їх властителях і джокеях та й взагалї о всім, що вяже ся з перегонами; дами говорять о тоалєтах на сей час а мантії і злодії укладають также свої пляни. Неодин зруйнований до послїдка панок, що за послїдні гроші гуляв ще через цїлу ніч, покладає свою послїдну надію на худі ноги перегонового коня. Кількож то любовних драм, сварки, слїз і скандалів при замкнених дверех відбуває ся в сих днях, коли „він“ злостить ся, що „она“ робить такі великі видатки а она єму доказує, що цїла его надія ще лиш на то, що ще може підчас перегонів удасть ся єму щось вирвати. Від перегонів зависять опісля поїздки до купелїв і осінні тоалєти. Не менше характеристичне і то, що перед перегонами не лиш робітники і ремісники але і т. зв. висша інтеліґенция навідуєсь до ворожок та розпитує їх, який можливо буде вислїд перегонів. Але діють ся ще й поважнїйші річи: не обходить ся й без ножів та револьверів між такими, що охотні до сварки і бійки, між захланними або тими, котрі розчарували ся. Загально можна

друга і третя могуча держава готовила ся більше нас. Радо вірив би я, що готовість німецких держав перецінено. Сили Австриї і Німеччини також обмежені. В них подібно як у нас права інертности і розкладу роблять своє. Армія Фридриха Великого, яку унаслідили нездарні ґенерали, показала ся слабою і старечою; можливо, що і армія ґр. Мольтке, яка від 40 літ не знає війни, може також виказати великі недостачі. То правда, але... На останнім іспиті, хоч вже й доволі давнім, Німці одержали першу ноту, а ми на вчерашнім іспиті перепали. Се власне сковує нашого духа...

Чи може Росия не спочувати зі Славянщиною? Питане се невмістне, бо Росия є континентом Славянщини, причім всї инші племена се острови від него відірвані. Але чи Росия має ризикувати своїм житєм, щоби розширити дрібні славяньскі держави — се инше питане. Думаю, що коли визовемо до бою дві держави (а може й чотири, вчислюючи Туреччину і Японію) — ми, в нашім недостаточнім підготовленю, ризикуємо своїм істнованєм. Раз у-раз читаємо о концентрациї німецкого войска, щораз близше наших границь. Думаєте, що Франция і Анґлія піддержуть нас в славяньскій справі. Дуже сумніваю ся. Чи Франция не лютила ся, як відважний балканьский союз рушив на Царгород? Франция має 13 мілїярдів ульокованих в Туреччині, і для неї status quo цінніше, нїж для самої Туреччини. А коли Франция нам не поможе, то що робити з двома німецкими державами?

Кажуть: Анґлія певно прилучить ся до кождої війни против Німеччини. Але де переховує ся те нотариальне зобовязане і чим ми забезпечені перед недодержанєм умови. А врешті, чи богато поможе кит слоневи, на котрого нападе кілька тигрів? Кажуть: південно-славяньский союз по погромі Туреччини поможе Росії. Чим? питаю. По погромі Туреччини славяньскі армії самі найдуть ся в невідраднім положеню, а особливо зле буде зі славяньскими касами. Цілих літ буде треба на виліченє шляхотних ран і каліцтв. За кілька літ славяньский союз буде знов поважною силою, але питанє інтервенциї Росиї стоїть тепер в протягу кількох тиждгів, найвисше кількох місяців, не літ.

Кажуть: Австрийскі Славяни піддержуть Росию, як она виступить з загальним рішенєм славяньского питаня. Ой, чи піддержуть? А що буде, коли ні? Серед австрийских Славян, котрі недавно одноздушно голосували за кредитами на скріплене уоружень против Росиї — є і такі Славяни (Поляки і Українцї), котрі з приємностию утопили би Росию, щоби навіть і у власній крови: Так, чи сяк, Росия, що ледви відпочала по останній війні, не знати, чи готова до побідної війни, остане і сим разом сама. А що то дуже правдоподібне, то доражджувати обережність є не лише квестиєю розуму, але й совісти.

Зовсім инакше було би, як би ми чуля себе приготованими до війни з Заходом. Ся хвиля може наступити за „кілька літ", коли ми зовсім відпочинемо і зберемо всї свої сили, коли дозріє анґлійско-німецкий двобій, який тепер приготовляє ся, коли Японія займе ся Америкою, коли умре один старенький монарх, коли народи Австриї доріють до самостійности (пансербізм і т. и.), коли південно славяньский союз відітхне по тяжкій війні. Тоді в Росиї буде зовсім иньший настрій, инша резолюция. По моїй думцї, Росиї війна дуже потрібна, не лиш з огляду на Славян, але на своє бутє, та нам потрібні побіди а не погроми.

Новинки.

Львів, 5 падолиста 1912.

— **VIII кл. ранґи** признав п. Міністер віроісповідань і просьвіти слідуючим учителям і учителькам головним учительских семінарий: о. Йос. Домавьскому в мужеській семінариї учительскій Заліщиках, др. Йос. Маковейови і о. Ів. Рудовичеви в женьскій семінариї учительскій у Львові; Ст. Вальтосьови в муж. семінариї учительскій в Сокали; Ем. Зарембі в муж. семінариї учительскій у Львові і Ст. Лїнгардтовій в женьскій семінариї учительскій в Перемишли.

— **Краєва Рада шкільна** надала о. Евг. Монцібовичеви, заст. учителя релїґії гр. кат. в академ. ґімназиї у Львові посаду учителя релїґії гр. кат. при філїї акад. ґімназиї у Львові; — перенесла інспекторів окружних: Володисл. Ваня з Рави Рускої до Зборова і Фр. Ґолембйовского зі Зборова до Рави Рускої; — іменувала Валент. Станкевича учителя школи народ. на передмістю Дїльна в Самборі, заступником учителя в семінариї мужескій в Самборі.

— **Самоубийство.** В Стрийскім парку знайдено оногди рано на лавці застріленого возьного Н. Кмита. При самоубийнику знайдено карточку на котрій він кількома словами пращає ся з родиною і каже, що відбирає собі житє, бо надійшла така хвиля. Лїкарі ствердили, що самоубийник застрілив ся ще в суботу вечером а мабуть досьвіта хтось із закостенілої руки вкрав єму револьвер.

— **Огонь в Мостах великих.** Дня 23 жовтня перед полуднем вибух огонь в Мостах великих і знищив чотиром тамошним господарям хати і будинки господарскі з цілим сегорічним добутком. Шкода якої огонь наробив, виносить 8000 К і була по части обезпечена. Причина пожежі незвістна.

— **Загальні збори „Народної Торговлї"** відбули ся дня 1 с. м. Збори створив предсїдатель управляючої Ради старший радник п. Юліян Січиньский, а відтак вибрано президию зборів, до котрої увійшли: Др. Лесь Кульчицкий яко предсїдатель, радник Володимир Каратницкий яко заступник, а проф. Прокіп Рибчук з Коломиї і книговодець Никола Скрипка яко секретарі.

По відчитаню звіту за 1911/12 р. референтом управ. Ради п. Романом Сосновским, постановили збори на внесенє референта вислати телеґраму до Їх Високостий архикнязя Кароля Франца Йосифа і Архикнягинї Зити у Відни з висловом преданности і подяки за узгляднене „Народної Торговлї" при доставі товарів для Двора Їх Високостий в часї побуту в Коломиї. Потім слїдував звіт головного контрольного комітету, в котрім сконстатовано правильність веденя інтересів стоваришеня і поставлено внесенє на уділенє абсолюториї. По короткій дискусиї, в котрій забирали голос проф. Федір Примак, проф. Прокіп Рибчук, проф. о. Йосиф Раковский і інспектор др. Копач, порушуючи справу організациї спілок

сказати, що парискі перегони може найліпшим доказом, як то людска раса уміла поправити расу коний, але сама себе не поправила.

Вибирати ся на ті перегони, особливо коли день ясний і теплий, не така проста і легка річ. Єсть то одно з тих нерідких підприємств, при котрих чоловік знає, як десь влїзе, але зовсім не знає, як звідтам видобуде ся. Многі Парижани, що дуже одушевляють ся перегонами, ідуть вже з вечера, на поле перегонів і там ночують на мураві та споживають перше снїданє, котре звичайно є собою приносять. Инші кажуть ся перевозити на возах товарових, спаковані в них як оселедцї в бочцї. Звичайної дорожки або т. зв. таксаметра (дорожки з приладом до означуваня дороги і часу їзди та відповідної платнї за то) трудно допроситись. Годі преці сего дня жадати від таксаметрового візника, щоби він дивив ся на свій годинник. Він лиш усьміхає ся, коли єго зачепити, та каже, що „вже замовлений" або що „іде домів". Остаточно даємо єму десять або й пятнайцять франків (корон) і він везе нас почерез безконечні ряди возів, які заповняють лісок, на місце перегонів, де вже повнісько людий.

На дворі нинї погідно і свіжо, але все-таки досить тепло, сонце троха пригріває, але ніби якраз тілько, кілько потреба; від спеки бодай чоловік нинї не натерпить ся. Множество людий заповняє трибуни і здалека представляють они прекрасний вид всїляких красок; всюди видко ясні, ріжнобарвні літні тоалети а ціле се місце перегонів, що тепер представляє ніби один величезний образ, окружають синї вижини по тамтім боцї Секвани і творять ніби одно велике тло до цїлого сего образу. Сей день, званий звичайно лиш Ґран Прі (Grand Prix), то одна велика сьвітова комедия, інтереснійша як всї ті, що їх представляють на сценах.

Нинїконець можна вже побачити і лїтні тоалети та бодай трохи вглянути в тайни богині моди. Парижанки в ясно сірих сукнях з чорними і білими прикрасами та з червоними або зелеными обшивками показують ся в значнім числї. А що вже наймоднїйше і найдивнїйше, то рукави, котрі зовсім иншої краски як суквї. Плащі коротші як звичайно а повні вишивок; „велика тоалєта" як звичайно повна мереженок мушлїну та всяких додатків, що добре шелестять. А дамскі капелюхи! Они такі величезні, так повні цьвітів, що такого чудовища ще доси не бувало. Але бо Парижанки служать за взорець моди, то „чому їм не робити із себе чудовища?" А в день Ґран Прі якраз того потреба!

Треба ще й то згадати, що Париж любить на своїх перегонах в день Ґран Прі витати й коронованих гостий. Француским републиканам все-таки ще доси імпонують короновані голови і они дуже раді, коли бодай раз в рік можуть з цілої груди крикнути: Vive le roi! (Віф лє роа! — Най живе король!) Не зашкодить і то від часу до часу собі пригадувати. На отсих перегонах був даньский король зі своєю женою а добродушні Парижани, ба таки й всї Французи на вид сеї коронованої пари таки зовсім позабули, що они живуть в републицї. Около 3 год. по полуднї приїхала королївска пара в супроводї президента републики Фалїєра і єго жени та заняли ложу президента в середнім павільонї трибуни. Очи цїлої многотисячної публики звернулись тепер в сторону, де був гість король з женою та президент републики і всї міністри, заграничні посли та всїлякі найвисші достойники. Всї були би так без кінця дивили ся, аж ось виїхало чотирнайцять їздців на пишних конях, що мали тепер по зеленій мураві перeганяти ся о велику нагороду міста Парижа. Насамперед розпочала ся парадна їзда попри трибуни. Якесь загальне заворушенє опанувало всю публику мов би якась горячка. Тепер вже всїм було байдуже про короля і єго жену а кождий думав лиш о тім, хто виграє велику нагороду. За кілька хвиль рішило ся: виграв джокей Мільтон (колись може Мошко) Герц, що їхав на кони Сансусі II. із стайнї барона — Ротшільда! Жид має щастє!

Треба видїти, що дїє ся по перегонах, бо описати годі: повози, самоїзди, дорожки і всїлякого рода вози без ліку і кінця; величезні товпи народа, одні потручають других і хвилями чоловік негоден на ногах удержати ся. Тут боїть ся, щоби не попасти між вози а там в товпі мало не удушить ся. Видобути ся з того заколоту годі і я за примiром других старав ся видобути ся з тої товпи та стежкою через Бульоньский лісок вернути до Парижа.

*

Оттак представляє ся в коротких чертах столиця француcкої републики зі своїми займавостями і житєм в ній. На тім і кінчимо сей опис; однак для повного образу Парижа треба ще конче додати хоч коротенькі описи найблизших місцевостий, котрі історія тісно звязала зі столицею Франциї, а то будемо старати ся зробити в слїдуючім.

(Дальше буде).

складів для крамниць і образования персоналу, та по відповідях директорів пп. Нагірного і Заячківского, Збори одноголосно приняли біляис за рік 1911/2 з рахунком зисків і страт, виказуючий чистий зиск 25.931 36 корон, уділили управ. Раді і Дирекциї абсолюторию, а членам ухвалили виплатити по 6 прц. дивіденди від уділів.

При слідуючій точці дневного порядку принято до відомости відчитаний дир. Заячківским звіт з ревізиї „Краєвого Союза Ревізийного", котрий в кінцевім виводі констатує, що загальний вислід ревізиї виказує, що стоваришене придержує ся постанов статута і закона, рахунки складає ся згідно з книгами, що торги постійно збільшають ся, вложений капітал має повне покритє, адміністрация ощадна, та що стоваришеве через 28-літну діяльність виробило собі марку солідної інституциї. З черги приступлено до виборів. До управ. Ради увійшли поновно: др. Кость Левицкий і директор Ілия Кокорудз. До контрольного Комітету пп. Кость Паньковский, др. Володимир Бачиньский і Антін Хойнацкий. Збори закінчено о годині пів до 7-ої вечером.

— **Торжественне посьвячене „Народного Дому"** в Радехові відбуде ся дня 10. падолиста с. р., з отсею програмою: 1) Акт посьвяченя о 12 годині в полудне; 2) Сьвяточне зібране участників торжества у великій сали „Народного Дому" з промовами; 3) О годині 6 вечером концерт Товариства „Академічний хор Бандурист". Потім вечерниці з танцями. Стрій візитовий. Хто не одержав запрошеня, зволить ласкаво се оголошене уважати за запрошене.

— **Загальні збори** Товариства учителів висших шкіл „Учительска Громада" відбули ся онеги у Львові. Дотеперішний голова проф. М. Грушевский изза браку часу відказав ся від дальшого проводу в Товаристві. Вибрано новий Головний Виділ Товариства, до котрого увійшли: посол і віцепрезидент державної Ради проф. Юліян Романчук яко голова Товариства, проф. Л. Сальо яко заступник голови. Професори львівских руских гімназий В. Білецкий, о. Л. Лужницкий, М. Рябчак, Ів. Сітницкий, Ю. Стефанович, др. С. Томашівский, др. А. Тисовский і Л. Турчян яко виділові. Збори були численні, порушено на них богато важних справ з обсягу наших шкільних відносин і справ виховання.

— **Хапав та й єго хапнули.** Юліян Хапко, нотований злодій, — видко, що хапко таки з роду, котрому заказано перебувати у Львові, вертав собі спокійно з нічної виправи, хоч знав здаєсь напевно, що поліция пошукує єго за злочин влому. Нараз о 6. год. рано заступили єму на Гетманьских Валах дорогу аґенти поліцийні і хапнувши єго, повели на поліцию. При ревізиї у Хапка знайшли зарізану гуску, 17 кор. 60 сот., годинник з ланцушком і знаряди до влому. Коли єго спитали, нащо єму того, відповів він, що потребує іх до „заробкованя на житє".

— **Крадежі і арештованя.** В суботу вечером отворили злодії витрихом виставове вікно склепу „Народної Торговлі" і вкрали кільканадцять фляшок лікерів і инших віктуалів. — Поліция арештувала Стефана Ошуста, пошукуваного за рабунок, якого допустив ся перед місяцем на якійсь жевщині на Замку. — До склепу Абрамка Феллера при ул. Сонічній ч. 4 вломили ся в ночи з суботи на неділю злодії і вкрали 5 золотих перстенів, кожушок з білих баранів і 10 кільо масла.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 1 падолиста стала ся в Рудках в „Рускій Молочарні" така страшна пригода. Того дня о 8 год. рано пішли два молочарі направляти стіни в ледівни молочарні. Наслідком довготревалої слоти стіни і дах ледівні так розмокли ся, що при першім порушеню цілий дах завалив ся і придусив обох молочарів на смерть. Один з них жонатий, батько 2 дітий, другий Михайло Отчиц, парубок літ 20. Були се люди щирі, котрі працювали в молочарни більше з почутя патріотизму, як для власної користи. Так траґічна та несподівана смерть зробила дуже пригноблююче вражіне між місцевим й доокуличним населенем. — Онсгди по полудни наїхав на перебуваючу хвилево у Львові 55-літну вдову по лікари О. Медвеєву самоїзд рітмайстра бар. Ріпу. Жертві пригоди зломило ліву часть ключиці і ліве рамя. Кромі сего Медвеєва тяжко потовкла ся. В грізнім стані відвезено старушку до шпиталя.

Телеґрами.

Скодар 5 падолиста. На жадане занепокоєних жителів консулї держав неутральних вислали спільне письмо до наслідника престола кн. Данила яко начального вожда чорногорскої армії облогової з просьбою, щоби при бомбардованю ощаджувано мирне християньске і магометаньске населене та будинки неутральні. Наслідник престола заявив готовість до того, додав однак, що навіть коли пушки найліпші, годі недопустити до того, щоби стрільна не вибухали в місцях, до котрих не стріляно. Дальше заявив кн. Данило, що по кількакратнім надужитю білої хоругви мусить домагати ся, щоби відповідь була доручена в присутности одного з неутральних держав. В тій ціли войсковий аташе австро-угорский пішов до пристані та вчера по полудни доручено відповідь.

Константинополь 5 падолиста. Оголошено іраде дозволяюче на переізд через Дарданелї одного панцирного кружляка кождої з держав крім Італії. Кружляки надпливуть завтра.

Білград 5 падолиста. В гірскім переході Качаник Турки полишили 21 пушок і велику скількість муниции.

Константинополь 5 падолиста. Порта окружником поручила своїм амбасадорам, щоби нині поробили кроки у держав в справі їх посередництва в цїли здержаня неприятельских кроків і застановленя бою з чотирома балканьскими державами. Відповіди сподіють ся нині вечером. Увага кругів урядових і значної части публичної опінії єсть сконцентрована в ожиданю висліду того кроку. Після чутки, яка ходить в кругах турецких, чотири держави балканьскі бажають передовсім установити зариси будучої мапи балканьскої.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6.00 вечером до 5.59 рано означені підчеркненим чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12.35**, 3.40, **8.22**, 8.35, **2.05** §), **2.45** 3.45 *) 5.46 †), 6.05, **7.00**, 7.30, 11.10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6.10, 10.35, §**2.16**, **2.27**, 2.50†), 8.40, 11.13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2.50**, 6.10, **9.15**, 9.37, **2.25**, 3.05*), 6.28 †), 7.58.), 11.00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. .) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6.00, 7.30, 10.02 §), 1.45, 6.50, 11.25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6.58, 9.05, 3.50, 10.56

До Сокаля: 7.35, 2.21, 8.00, 11.35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї)

До Яворова: 8.40, 5.45.

До Підгаєць: 5.55, 4.53.

До Стоянова: 7.55, 5.20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6.25, 10.55, **2.29** *), **2.42** 3.07 †), 9.01, 11.30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6.09, 1.21 *), 5.15, 10.40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8.12, 5.38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6.28, 1.40 *), 5.36, 10.59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2.22**, 5.45, 7.25, **8.50**, 10.05, 1.10*), **1.30**, **2.00**§), 5.40, 7.25†), **8.25**, 9.50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7.20, 11.30, **1.50**§), **2.15**, 5.30, 10.30, 10.48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12.05**, 5.15§), 5.45†), 7.40, 10.25*), **1.55**, 5.52, **6.26**, 9.34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7.28, 11.40, 4.25, 6.45, 10.19§, 11.00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7.50, 9.55, 2.10, 8.30

Зі Сокаля: 7.10, 1.25, 7.57

З Яворова: 8.12, 4.20

З Підгаєць: 11.10, 10.20

Зі Стоянова: 10.01, 6.30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочиск: 7.01, 11.11, **1.36***), **2.00**, 5.10, 10.12, 10.31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7.26*), 10.49, 6.29*), 10.01, 12.00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9.42, 6.11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7.08*), 10.31, 6.11*), 9.41, 11.43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).